

Földműves családban született 1927. szeptember 26-án Mezőberényben. Iskoláit előbb szülőhelyén, majd a középiskolai tanulmányait a Békéscsabai Mezőgazdasági Középiskolában folytatta. 1945. január 2-án sváb származása miatt jóvátételi munkára a Szovjetunióba hurcolták, ahol az egyik Krivoj-Rog-i vasbányában dolgozott, mint vágár. 1947. július 15-én tért haza, utána folytatta tanulmányait. Az érettségét a Debreceni Mezőgazdasági Középiskolában tette le 1948-ban. Az Agrártudományi Egyetem Kertészeti Karán 1948-1952 között tanult. 1952-ben – a végsgorlatok előtt egy hónappal – származása miatt az egyetemről kizárták. Sikertelen elhelyezkedési próbálkozások után, kubikusként a Fővárosi Kertészeti Vállalatnál nyert felvételt, majd a Dunaújvárosi (Sztálinváros) Kertészeti Vállalatnál 1953 és 1957 között, mint parképítési és fenntartási üzemvezető dolgozott. Ottani szakmai működésének köszönhetően vették vissza a Kertészeti Egyetemre, ahol 1958-ban mérnöki oklevelet kapott. Az Építésügyi Minisztérium Parképítő, majd jogutódja, az ÉM Kőfaragó Vállalatnál 1957 és 1962 között építésvezetőként dolgozott.

Jelentősebb munkái: Budapest, IX. ker. József Attila lakótelep, XIII. ker. Thälmann utcai (Fiastyúk u.) lakótelep, XIV. ker. Erzsébet királyné úti lakótelep parképítése. Vidéki munkái közül Oroszlány és Tatabánya közparkjainak építése említésre méltó.

A Fővárosi Kertészeti Vállalatnál 1962-től 1989-ig szolgált, előbb mint parképítési osztályvezető, majd 1963-tól parkfenntartási főosztályvezető. Ez idő alatt a Főváros zöldfelülete 600 hektárról 1900 hektárra nőtt, ugyanakkor – munkaerőgondok miatt – a parkfenntartásban dolgozók létszáma 1200 főről 700 főre csökkent. E szorító helyzet feloldását egyedüli lehetőségként a gépesítésben látta. Ennek és az üzemszervezési intézkedéseknek köszönhetően a jelentősnek ígérkező színvonalromlást sikerült megakadályozni, és közben a parkfenntartás, mint önálló szakma is elismerésre került. A területnövekedés zöme a lakótelepi köztertek építésének köszönhető. Vezetésével kidolgozták a lakótelepi köztertek fásítási normáját, amely hektáronként 110 db díszfa telepítésével számolt. A Budapest III. ker., Hajógyári sziget 65 ha-os területének zöldterületi tervezése, építése és fenntartása az ő irányításával valósult meg. A parkfenntartásban szerzett tapasztalatai érvényesülésének köszönhetően a budapesti nagyparkok közül mindmáig ennek a fenntartása a legolcsóbban és a legjobban gépesíthető.

Üzemszervezési munkája alapján 1974-ben épült ki Budapesten a parkfenntartás alközponti rendszere. Kialakításával a fenntartási színvonal, a gazdaságosság, az erőforrások és szállítási adottságok kedvező összehangolása volt a célja. A FŐKERT Rt. Zöldfelületi

fenntartását most is ez a rendszer jellemzi. Dr. Ormos Imre egyetemi tanár felkérésére 1965-től tanított a Kertészeti és Élelmiszeripari Egyetemen: a Kertépítési, majd a Parkfenntartási üzemtant adta elő elméleti és gyakorlati órákon. Tanított a Kecskeméti Kertészeti Főiskolán is, ahol szigorlati tárgy lett a zöldfelületfenntartás.

Társszerzője a Zöldterület-fenntartás (1980) című szakkönyvnek. A könyv hézagpótlónak számított, hiszen előtte magyar nyelven ilyen tárgyú könyv nem jelent meg. Több szakkönyvet lektorált és számos cikket jelent meg szakmai kiadványokban és újságokban.

A Kertészeti Egyesülés Parképítő és Parkfenntartó szakbizottságának 1969-től 1989-ig vezetője volt. Rendszeres előadója volt az ország nagyvárosaiban megtartott Kertészeti Konferenciáknak (Debrecen, Pécs, Orosháza, Szolnok).

A moszkvai INTERBITMAS '80 konferencián Magyarország részéről a „Zöldfelületfenntartás komplex gépesítése” címmel tartott előadást. A Hamburgi IGA'73 Magyar Kertjének építésvezetője volt.

Szakmai tevékenységét nyugdíjazása után sem szüntette meg. Egyetemi és főiskolai tanítás mellett bírósági szakértőként több perben vett részt. ©

